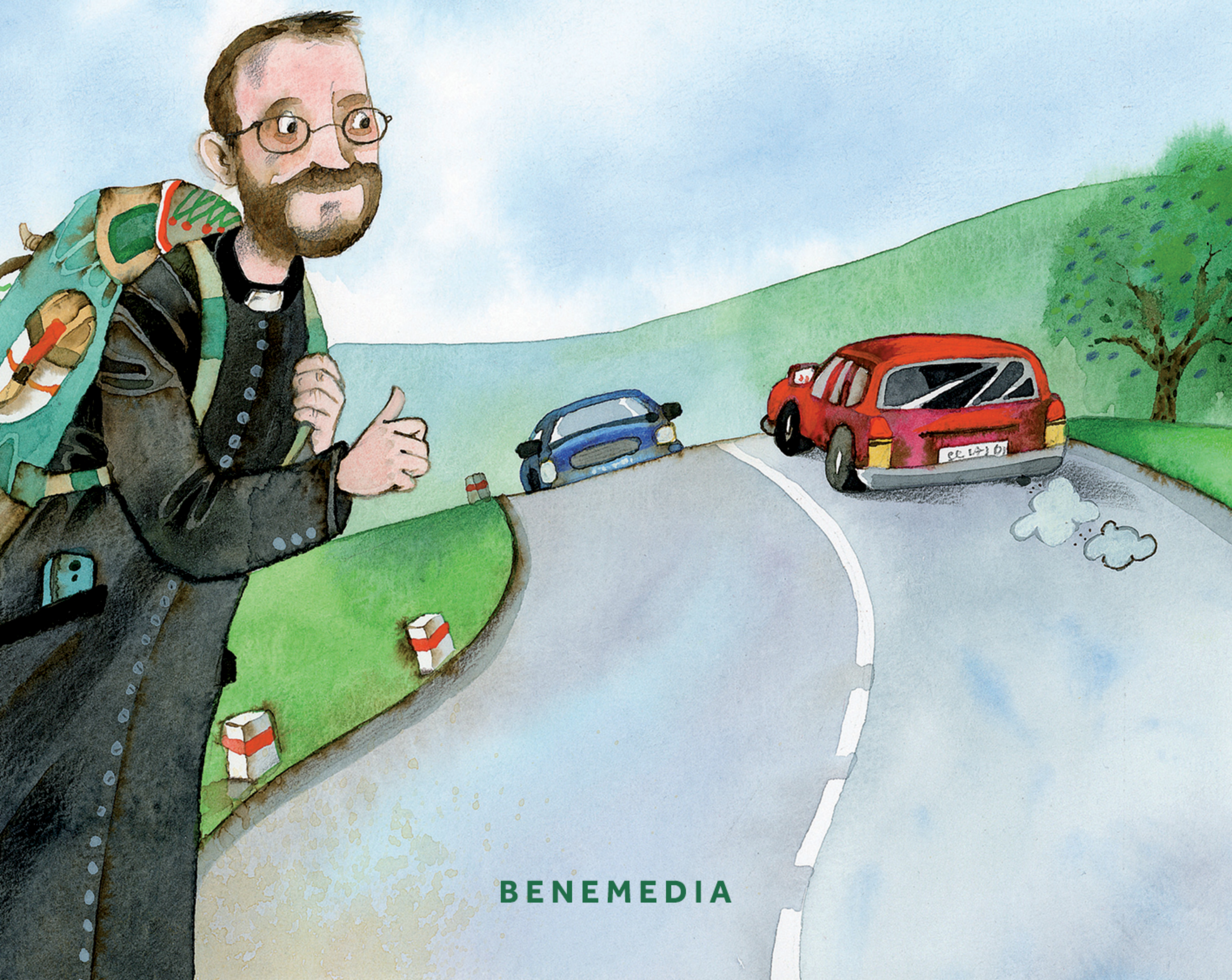

DON RÓBERT FLAMÍK

Denník stopára

O dobrých ľuďoch, ktorých
stretávam ako kňaz

BENEMEDIA

Don Róbert Flamík

DENNÍK STOPÁRA

O dobrých ľuďoch, ktorých stretávam ako kňaz

Denník stopára

O dobrých ľuďoch, ktorých stretávam ako kňaz

Don Róbert Flamík

© BeneMedia

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Autor © Don Róbert Flamík SDB

Obálka a ilustrácia © Mgr. art. Juraj Martiška

Jazyková korektúra © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Prvé vydanie (2019)

176 strán

ISBN 978-80-99907-04-2

Don Róbert Flamík

Denník stopára

O dobrých ľuďoch, ktorých
stretávam ako kňaz

BeneMedia

2019

Obsah

01 / S každým sa zhovára aj tak, aby si sa stal jeho priateľom	11
02 / Milované deti schopné lásky	15
03 / A ktorý deň nie je pekný?	17
04 / O vyprázdnení srdca alebo o vrcholoch a priepastiach.....	21
05 / Protiklady a protirečenia.....	23
06 / O ľuďoch nádeje.....	27
07 / Boh píše človeku	29
08 / Veľká noc inak alebo ako Boh ľudí do cesty posiela.....	31
09 / Malé koníky ľúbi Boh.....	35
10 / Pokoj v duši.....	39
11 / Božie zápisy na vrub našich duší	41
12 / Nádej cez prijatie pravdy	45
13 / Odpustenie ako ovocie lásky.....	49
14 / Pravda v prijatí slabosti	53
15 / Na ceste lásky k životu.....	57
16 / Koniec je začiatkom.....	61
17 / Odpustili sme	63

18 / Veľká trpezlivosť	67
19 / „... raz to bude pravda“	69
20 / Záchranca	73
21 / Priatelia.....	75
22 / 13.00	77
23 / Presne načas	81
24 / Malé modré autíčko.....	85
25 / Skutočný zmysel.....	89
26 / Viera v zázraky.....	91
27 / Pokoj a nádej vyžarujú.....	95
28 / Verím v zázraky	99
29 / Láska je darom.....	101
30 / Otec a syn	105
31 / Byť (ne)veriaci?	107
32 / Je za týmto všetkým len tma?	111
33 / V ich srdciach je nebo	115
34 / Tie oči!.....	119
35 / Dobrý človek je realita	121
36 / Najkrajšie vianočné pranie	123
37 / Pozri sa na tie svetielka.....	125
38 / Tak o tomto by sme mali napísať.....	127
39 / Som stopár kňaz	129

40 / Budeme sa mať radi až do konca	133
41 / Človek človeku človekom.....	135
42 / Čo iné povedať, ak nie slová nádeje?	137
43 / Stopárske cestičky	139
44 / „Prestal som s tým kvôli jej slzám“	141
45 / „Bol som vo väzení a navštívili ste ma...“	143
46 / Diabol tadiaľto už prešiel.....	145
47 / Stopom do Prešova.....	149
48 / Taký zvláštny stop	153
49 / O stope k Mamine.....	155
50 / Ten máš vo svojom srdci.....	159
51 / Nie nenávisť	163
52 / Stopárske príbehy	165
53 / Aký máš sník?	169
54 / Pokojný a šťastný.....	173

Dotyky neba na cestách necestách

Prečo stopovanie? Už ani sám poriadne neviem. Najprv to voňalo dobrodružstvom, adrenalínom, zaujímavými cestami a stretnutiami... Potom možno to bola provokácia seba samému, vyjsť zo seba, zariskovať, skúsiť niečo iné v sebe nájsť... potom – a to sa mi možno stalo podstatou – na chvíľu cítiť blízkosť neznámeho človeka ako svojho bližneho, ktorý gestom služby ukázal lásku. Obyčajne neobyčajnú lásku. Vo všednosti a nevšednosti cesty. Akoby zjavenie. Boží dotyk. Pero Umelca, ktoré v čase kreslí ťahmi večnosti na listoch očakávania a túžby... Teraz už toľko nestopujem. Zlenivel som. Chýba mi však tá vôňa ciest do neznáma s príbehmi bez predvídateľnosti... Ale ten čas tam na tých cestách spolu s toľkými rôznymi ľuďmi mi bol nesmiernym darom. Milosťou. Prekvapením. Darom. A voči daru túžim byť otvorený. A tak čakám. Na cestu. Na niekoho, kto možno bude rád tráviť trocha času pri „spovedí“ s rozhrešením od kňaza stopára. Pokoj s vami. +

Don Róbert Flamík

01

S každým sa zhováraj tak, aby si sa stal jeho priateľom

Každý z nás vie, aký dôležitý je dar priateľstva. Je to nemiernie dobro mať niekoho, komu na nás záleží, pre koho máme cenu a koho i my vieme oceniť. O tom bol pre mňa i celý včerajší deň.

Ráno som sa vybral na púť do Rajeckej Lesnej. Keď púť, tak pešo alebo stopom. Mal som možnosť vyskúšať si oboje. Vo vrecku zopár drobných, Sväté písmo, ruženec... a istota, že tam prídem.

Prvý stop bol mimoriadne milý pán, ktorý mi začal šťastnú cestu, keď som mu povedal, kam idem.

S manželským párom, ktorý ma zobral ako druhý, sme rozprávali o dobre, o tom, že to má zmysel, že sa nemáme dať odradiť zlom. Manžel, ktorý mi na rovinu povedal, že je neveriaci, keď som im prezradil, že som katolícky kňaz salezián, bol veľmi potešený z nášho stretnutia i rozhovorov...

„Vy mi pripadáte ako novodobí rytieri.“ Toto vo mne zostalo z jeho slov... Na konci sme si podali ruky a pozval som ich na kávu ku nám.

Tretí stop bol veľmi zvláštny. Sedeli sme v aute dvaja kňazi.

Na mieste v Rajeckej Lesnej to bol čas modlitby, ticha, reflexie... Samozrejme, i dobrej kávy s palacinkami. A hlavne veľkého pokoja. To miesto ho priam vyžaruje...

Cesta späť. Opäť veľmi zvláštna. Už keď som tam na ceste stál takmer polhodinku, zastavil mi parádny Mercedes (v takom aute som ešte nesedel...) a začali sme rozprávať s Romanom, ktorý v ňom sedel:

„Tak čo, zo žúrky?“

„Ale nie, robil som si jednu púť, som katolícky kňaz.“

„Aha...“

A super debata celú cestu. Adrenalín, drogy, deti, život...dobro.

To všetko bola jedna púť do Rajeckej Lesnej. Plno dobra v dobrých ľuďoch.

Ďakujem vám, priatelia.

02

Milované deti schopné lásky

Zažil som to včera, keď som stopom putoval ku svojim rodičom. Každé jedno stretnutie mi dalo pocítiť veľkosť toho, čo značí „byť milovaný“, ale i „môcť milovať“.

Vyrážal som z Hradišťa. Tam ma zobrala jedna pani, ktorá hneď vytušila, že som kňaz. Veľmi dobre sa nám spolu rozprávalo. Podelila sa so mnou o to, ako prežívali Vianoce a ako zo svojich peňazí dávala núdznejším... Druhý priateľ šofér ma zobral až do Trenčína. Vyložil ma až tam, kam som potreboval ísť. Bez mnohých slov, ale s veľkým srdcom pomáhal.

Pani, ktorá ma viezla do Nového Mesta nad Váhom, mi rozprávala o svojom manželovi, ktorý leží v ne-

mocníci s nádormi na mozgu. Bolo cítiť to, ako sa veľmi ľúbia. Bolo mi ich ľúto a modlil som sa za nich.

Starší pár, ktorý ma viezol z Nového Mesta až na Starú Turú, boli šťastní dôchodcovia na starej škodovke. „Máme pre koho žiť.“ Mysleli tým svoje vnúčatá... a ich hrkútanie v neodmysliteľnom kopaničiarskom nárečí bolo ohromným relaxom pre dušu.

Zo Starej Turej až do Senice sme rozprávali s mužom, ktorého vášňou sú hory, a hlavne medvede. Ne-
pije, nefajčí. Má rodinu a sny. Len čo má trošku času, berie termosku, mapy, horkú čokoládu... (a ešte čosi, to som už zabudol) a ide do Tatier.

Posledný stop až do Holíča bol s mužom, ktorý mal za sebou 900 kilometrov. Prešiel celé Slovensko. Na tvári však pokoj a dobrotu. „Všetci ideme domov.“ To bola veta, ktorá ma zaujala...

Ďakujem vám, milí priatelia. Boli ste nablízku. Dáva mi to pocítiť, že Boh nám do cesty posielal ľudí, ktorí nás majú radi i ľudí, ktorých my môžeme mať radi a asi o tom je život.

Želám pekné dni.

03

A ktorý deň nie je pekný?

Túto otázku mi položil starší pán, ktorý ma bral z Rajcekej Lesnej do Nitrianskeho Pravna, keď som sa včera vracal domov z púte k Mamine. Dovoľte mi, práve dnes, keď uložíme telo jedného nášho drahého mladého do zeme, pozastaviť sa nad jeho otázkou a pozrieť sa aj kúsok ďalej...

Ktorý deň?

Dalo by sa povedať takmer každé ráno: dnešok.

Keď som sa v piatok dozvedel, čo sa stalo, že si tragicky zahynul, prišlo mi to nesmierne ľúto. Chcel som plakať. Hneď som išiel do kostola k Mamke a prosil som za teba Božie milosrdenstvo, aby ťa prijalo k sebe. Poslal som prosby o modlitbu niekoľkým

svojim drahým blízkym. Stavali sme rebrík... Ten, po ktorom tá Mamička zobrala k sebe. Tak veľmi si tam chcel ísť! A teraz si doma...

Prečo píšem s takou istotou o tebe, drahý Juraj? Zakladám si na svojom sebedovomí (je dosť nízke...), či múdrosti (viem, že nič neviem by bolo teraz na mieste...), či viere (verím, pomôž mojej nevere... to sedí), alebo na čom?

Včera medzi Klakom a Fačkovom kráčajúc hore, nechávajú na seba padať vločky snehu, som sa modlil: „Pane, verím, že mi pošleš nejaké auto, ktoré ma hodí do Rajeckej Lesnej ku Mamine.“ Vtom asi o 3 - 4 sekundy (skôr som to meral pocitovo než časovo) zastavili hneď dve. Nastúpil som do toho druhého. (Inak v živote mi nezastavili naraz dve autá... dar...) Začali sme sa rozprávať: „Som katolícky kňaz, salezián, rehoľník, pracujem s mládežou. Občas potrebujem ticho a modlitbu, a tak som sa vybral na púť k Mamke.“ Rozhovor pokračoval ďalej a tento milý pán mi cestou hore na Fačkov hovoril o smrti svojich dvoch drahých blízkych, o tom, ako sa prišli s ním rozlúčiť, o tom, ako verí, že smrťou sa len začína Ži-

vot, o tom, že kto dobre žije a koná dobro, bude žiť...
Veriaci, kresťan katolík, priateľ a hlavne Človek, muž,
ktorý pomohol mne, môjmu kamarátovi, po ceste
vyťahoval auto z priekopy, bez hrubého slova...bez
smútku, bez znechutenia... Verí a miluje...

Jurko, preto verím, že si tam hore. Preto verím.
Lebo ty si miloval a konal dobro. Ty si veril toľkým
a túžil si po ich šťastí. Neverím, že sa to tým, čo uro-
bíme dnes (predpokladám s množstvom sĺz, najmä
od tvojich najdrahších, myslite na nich, prosím...),
skončí. Neverím...

Láska, prijmi ho k sebe... a toľkých iných... Verím ti.
Tvoj kňaz.